

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Zdeňka Lehovce ve věci

žalobce: **Ing. R. Š.**, narozený dne xxx,
bytem xxx,
zastoupený advokátem JUDr. Antonínem Janákem,
sídlem nám. T. G. M. 142, 261 01 Příbram I,

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429,
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město,

o zaplacení 83 044,90 Kč s příslušenstvím + 274 741,40 Kč s příslušenstvím
k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. května 2022, č. j. 26 C
147/2021-58,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se napadené části vyhovujícího výroku II. ohledně částky 155 800 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,5% ročně od 12. 7. 2021 do zaplacení a v napadeném zamítavém výroku III. **potvrzuje**; ve výroku IV. o nákladech řízení se rozsudek **mění jen tak**, že částka náhrady nákladů řízení činí 23 776 Kč, jinak se i v tomto výroku **potvrzuje**.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do částky 83 044,99 Kč a co do příslušenství z částky 4 959,73 Kč a z částky 53 691,40 Kč (výrok I.). Dále soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 155 800 Kč s úrokem z prodlení z uvedené částky ve výši 8,5% ročně od 12. 7. 2021 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 78 085,26 Kč ve výši 8,5% ročně od 12. 7. 2021 do 29. 3. 2022 (výrok II.) a žalobu co do požadavku na zaplacení částky 65 250 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok III.). Následně uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 31 065 Kč (výrok IV.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované náhrady materiální újmy vzniklé mu v důsledku trestního stíhání vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové 1 T 2/2014, které skončilo zproštěním žalobce obžaloby. Materiální újma měla žalobci vzniknout ve výši vynaložených prostředků na obhajobu v částce 83 044,99 Kč a dále jako ušlý zisk v letech 2018 a 2019 ve výši 274 741,40 Kč, neboť v důsledku trestního řízení mu nebyly jako znalci ze strany České spořitelny, a. s., zadávány zakázky. Po změně žaloby vzal žalobce zpět žalobu ohledně ušlého zisku v rozsahu 53 691,40 Kč a řízení o něm bylo usnesením zastaveno. Protože žalovaná vyplatila žalobci na náhradu obhajobného dne 29. 3. 2022 částku 78 085,26 Kč, vzal žalobce žalobu zpět i co do požadavku na zaplacení částky 83 044,99 Kč s tím, že uhrazenou částku označil za dostačující, a dále vzal zpět žalobu i co do úroku z prodlení z rozdílu mezi oběma částkami 4 959,73 Kč a z částky 53 691,40 Kč. Ohledně těchto částek pak bylo řízení I. výrokem napadeného rozsudku zastaveno. Předmětem řízení tak zůstal pouze požadavek žalobce na náhradu ušlého zisku v letech 2018 a 2019 vzniklého v důsledku ukončení spolupráce ze strany České spořitelny, a. s., ve výši 221 050 Kč.
3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením policie ze dne 31. 3. 2011 pro trestný čin úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1) odst. 2, písm. a), b) trestního zákona spáchaného ve formě pomoci. Dne 5. 11. 2012 podala KSZ v Hradci Králové ke Krajskému soudu v Hradci Králové obžalobu, dne 15. 4. 2014 bylo trestní řízení žalobce pro konkrétní skutek vyloučeno k samostatnému projednání a věc byla vedena pod sp. zn. 1 T 2/2014. Při hlavním líčení dne 14. 12. 2018 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu. K odvolání státního zastupitelství Vrchní soud v Praze dne 12. 9. 2019 rozsudek zrušil a věc vrátil zpět. Dne 4. 12. 2019 byl vyhlášen opět zprošťující rozsudek, proti němuž podal státní zástupce odvolání. To bylo dne 10. 6. 2020 Vrchním soudem v Praze zamítnuto a zprošťující rozsudek nabyl právní moci 10. 6. 2020. Žalobce nejméně od roku 2007 vypracovával jako znalec pro peněžní ústavy znalecké posudky a odhady nemovitostí. Česká spořitelna a. s. písemností ze dne 18. 8. 2021 tuto spolupráci s žalobcem přerušila (a již nenavázala) s odkazem na jeho trestní stíhání. V roce 2007 vypracoval žalobce pro Českou spořitelnu, a. s., 26 odhadů za celkovou odměnu 150 600 Kč, v roce 2008 provedl 19 odhadů za odměnu 116 700 Kč, v roce 2009 uskutečnil 22 odhadů za odměnu 97 000 Kč a v roce 2010 učinil 18 odhadů za 77 900 Kč. U žalované uplatnil žalobce nárok dne 3. 9. 2020.
4. Po právním posouzení podle § 8 a § 26 zák. č. 82/1998 Sb. a podle § 2894 a § 2952 o. z. dospěl soud prvního stupně k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobce nebyl odsouzen, bylo trestní stíhání žalobce zahájeno na základě nezákonného rozhodnutí, a byl tak naplněn základní předpoklad vzniku odpovědnosti státu za škodu. Současně vzal za prokázané i oba zbývající předpoklady, a to vznik materiální újmy v příčinné souvislosti s uvedeným nezákonným rozhodnutím, neboť žalobci, přestože byl dlouholetým spolupracovníkem, přestaly být ze strany České spořitelny, a. s., poskytovány zakázky na znalecké posudky právě z důvodu jeho trestního stíhání. Výši újmy dovodil soud prvního stupně z objemu zakázek v posledním roce před zahájením trestního stíhání, tj. v roce 2010, v němž získal za provedené odhady 77 900 Kč, což za dva roky (2018 a 2019) činí celkem 155 800 Kč. Proto tuto částku žalobci přiznal a co do zbylého požadavku z nárokové částky 221 050 Kč představujícího částku 65 250 Kč žalobu zamítl. Soud prvního stupně odmítl požadavek žalobce na zprůměrování odměny za všechny roky jeho spolupráce s Českou spořitelnou, a. s., s odůvodněním, že pro posouzení ušlého zisku je rozhodným předchozí rok.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

Pokud žalovaná namítala, že ve znaleckém deníku nejsou dostatečně popsány konkrétní provedené odhady v roce 2010, posoudil soud prvního stupně jako postačující, že jednotlivé odhady byly ve vztahu k České spořitelně, a. s., označeny číslem posudku. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. s ohledem na 65% úspěch žalobce.

5. Proti zamítavému III. výroku rozsudku podal žalobce včasné odvolání, v němž namítl, že soud prvního stupně nijak neodůvodnil svůj závěr o potřebě vycházet při zjištění výše ušlého zisku z posledního roku před trestním stíháním žalobce. Jeho požadavek, aby bylo vycházeno ze zprůměrování odměny za roky 2007 až 2010, tedy za období celé spolupráce s Českou spořitelnou, a. s., vychází z toho, že i když bylo trestní stíhání žalobce zahájeno až v roce 2011, již od roku 2008 probíhalo šetření policie, které se projevilo konkrétními procesními úkony ve vztahu k tehdy primárně podezřelým, přičemž v případě jejich úvěrů to byl žalobce, který zpracovával ocenění. Proto také počet zakázek žalobce od té doby klesal a rok 2010 tak nemůže být reprezentativní pro určení výše ušlého zisku. Průměr za delší časové období má navíc větší výpovědní hodnotu o skutečné výši pravidelně se opakujících obchodních příležitostí, o které žalobce v době trestního stíhání přišel.
6. Proti vyhovujícímu II. výroku rozsudku v rozsahu přiznané částky 155 800 Kč s příslušenstvím podala včasné odvolání žalovaná. Nesouhlasila v první řadě s tím, že soud prvního stupně nevyhověl jejímu návrhu na spojení věci s věcí vedenou u soudu prvního stupně pod sp. zn. 17 C 235/2020, v níž se žalobce domáhá ušlého zisku za období let 2011 až 2017, s odůvodněním, že tímto rozhodnutím je fakticky předjímano i rozhodnutí v uvedené věci. Poukázala na to, že k pozastavení spolupráce ze strany České spořitelny, a. s., došlo až půl roku po zahájení trestního stíhání žalobce. Navíc žalobce neobjasnil, proč nedošlo k obnově spolupráce s Českou spořitelnou, a. s., když jiné finanční instituce mu i přes jeho trestní stíhání zakázky poskytovaly. Znalecké deníky doložené žalobcem označila za nevěrohodné, neboť mají formu pouhého dokumentu bez jakéhokoliv značení, např. razítkem finanční instituce, k prokázání pravosti. Navíc na rozdíl od peněžních deníků vedených pro jiné peněžní ústavy nejsou v žalobcem doložených denících pro Českou spořitelnu, a. s., označeny konkrétní provedené odhady datem jejich provedení a místem předmětu ocenění a je tak sporné, zda byly žalobcem uváděné posudky pro Českou spořitelnu, a. s., opravdu vypracovány a za žalobcem uvedené konkrétní ceny. V přehledu ocenění dle klientů není v tabulkách za rok 2011 uveden u České spořitelny, a. s., žádný zpracovaný posudek přesto, že k přerušení spolupráce došlo až v srpnu 2011. Soud prvního stupně se těmito námitkami nijak nezabýval. Dle názoru žalované žalobce neunesl důkazní břemeno prokázání výše ušlého zisku. Navrhla, aby odvolací soud napadený výrok II. rozsudku co do částky 155 800 Kč změnil a žalobu ohledně této částky i s příslušenstvím zamítl.
7. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu obou podaných odvolání, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání ani jednoho z účastníků není důvodné.
8. Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
9. Podle § 26 cit. zák. pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.
10. Podle § 2894 odst. 1 o. z. povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).
11. Podle § 2952 věty první o. z. se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).
12. Konstantní judikatura Ústavního soudu vychází z principu, že smyslem a účelem čl. 36 odst. 3 Listiny je odčinění újmy v takovém rozsahu, aby negativní následky nezákonného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

či nesprávného úředního postupu orgánu veřejné moci ve vztahu k dotčenému subjektu byly zcela eliminovány nebo alespoň v maximální možné míře minimalizovány.

13. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu lze právo na náhradu újmy způsobené zahájením a vedením trestního stíhání uplatnit i v případech, kdy usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo zrušeno, ale trestní stíhání bylo zastaveno nebo došlo ke zproštění obžaloby. Oba způsoby skončení trestního řízení mají totiž stejné důsledky jako zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání pro nezákonnost, a to v zásadě proto, že předpoklad o spáchání trestného činu obviněným nebyl potvrzen (srov. rozhodnutí NS ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, rozsudek NS ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, či rozsudek NS ze dne 13. 9. 2021, 30 Cdo 333/2021). Soud prvního stupně tak správně žalobcem uplatněný nárok na náhradu škody způsobené zahájením a vedením trestního stíhání za situace, že byl obžaloby zproštěn, posoudil podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 zák. č. 82/1998 Sb. jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.
14. Ústavněprávní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které bylo skončeno zproštěním obžaloby, je dle závěrů judikatury Ústavního soudu třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li být stát skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Osoba, která byla povinna se podrobit úkonům orgánů činných v trestním řízení, musí mít záruku, že pokud trestnou činnost nespáchala, dostane se jí odškodnění. Pokud by taková perspektiva neexistovala, nebylo by možné trvat na povinnosti jednotlivce taková omezení v rámci trestního stíhání snášet. Tato záruka musí být dána i v případě, jestliže je pro poškozenou osobu výše újmy či příčinná souvislost problematicky prokazatelná (srov. nález ÚS ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 922/18, či nález ÚS ze dne 21. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 417/21).
15. Soud prvního stupně správně dovodil naplnění předpokladů vzniku odpovědnosti žalované za újmu. Mezi účastníky nebylo sporu o existenci odpovědnostního titulu, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne ze dne 31. 3. 2011. Trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, neboť byl zproštěn obžaloby. Nepotvrdilo se tedy původní podezření orgánů činných v trestním řízení, že žalobce spáchal trestný čin, kvůli němuž se stal účastníkem trestního řízení, a proto mu vznikl nárok na náhradu újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí. Soud prvního stupně správně shledal i příčinnou souvislost vzniku žalobcem tvrzené újmy v podobě ušlého zisku s trestním stíháním žalobce, neboť správně vyhodnotil, že spolupráce žalobce s Českou spořitelnou, a. s., pro kterou do té doby nejméně po dobu 4 let prováděl zakázky, byla ukončena právě z důvodů zahájeného trestního stíhání. Na toto nemá žádný vliv žalovanou namítaná skutečnost, že k ukončení (přerušení) spolupráce došlo až po několika měsících od zahájení trestního stíhání žalobce, neboť důvod ukončení spolupráce byl jednoznačně a nezaměnitelně konkretizován. Soud prvního stupně se tedy dále správně zabýval otázkou, zda skutečně došlo na straně žalobce v důsledku ukončení spolupráce s Českou spořitelnou, a. s. ke vzniku újmy v podobě ušlého zisku.
16. Ušlý zisk jako druh majetkové újmy (škody) spočívá v nedosažení toho, čeho by poškozený při neexistenci škodní události za normálních okolností, při pravidelném běhu věcí, dosáhl. Ušlý zisk tedy znamená ztrátu očekávaného přínosu. Při posuzování ušlého zisku nepostačuje pouhá pravděpodobnost zvýšení majetku poškozeného v budoucnosti, ale musí být postaveno najisto, že při pravidelném běhu věcí, pokud by nebylo protiprávního jednání škůdce, mohl poškozený důvodně očekávat zvětšení svého majetku. Pro výši ušlého zisku je určující, jakému majetkovému prospěchu, k němuž mělo reálně dojít, zabránilo jednání škůdce, jinak řečeno, o jaký reálně dosažitelný, nikoliv hypotetický, prospěch poškozený přišel. Je tedy nutné vycházet z částky, kterou by v předmětném období za obvyklých podmínek poškozený získal s přihlédnutím k nákladům vynaloženým na dosažení tohoto zisku, popřípadě k nákladům na dosažení tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

zisku potřebným (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1069/2008, a dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. 25 Cdo 818/2005, ze dne 17. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2112/2014, nebo ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2385/2014).

17. Pokud by žalobce jako znalec v oboru oceňování nemovitostí mohl realizovat očekávatelné zakázky od České spořitelny, a. s., jeho příjem by se zjevně zvýšil o odměnu z nich. Z provedeného dokazování je zřejmé, že v letech 2018 a 2019, za něž žalobce požaduje náhradu újmy, byl jeho příjem vykazovaný v daňových přiznáních podstatně nižší, než v letech bezprostředně před trestním stíháním. Je také zřejmé, že ani zakázky od jiných finančních institucí nedokázaly nahradit výpadek příjmů, které bylo možné očekávat od České spořitelny, a. s. Soud prvního stupně tedy správně uzavřel, že žalobci vznikla v příčinné souvislosti s trestním stíháním i újma v podobě ušlého zisku jako poslední z předpokladů odpovědnosti žalované. Odvolací soud pak nepovažuje za opodstatněnou námitku žalované, že žalobce nijak neobjasnil, proč nedošlo k obnově spolupráce s Českou spořitelnou, a. s., přestože jiné peněžní ústavy mu takové zakázky zadávaly i přes existenci trestního stíhání, neboť listinných důkazů jednoznačně vyplynulo, že pro Českou spořitelnu a. s. bylo základním důvodem pro přerušení spolupráce právě trestní stíhání žalobce, které v předmětných letech stále ještě nebylo ukončeno.
18. Soud prvního stupně se dále správně zabýval otázkou, v jaké výši by měla být žalobci náhrada ušlého zisku přiznána.
19. V rozsudku ze dne 13. 9. 2021, sp. zn. 30 Cdo 333/2021, Nejvyšší soud poukázal na judikaturu Ústavního soudu reprezentovanou jeho nálezem ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 922/18, z níž vyplynulo, že při řešení otázky ušlého zisku podnikatele nelze odhlížet od charakteru podnikání jako takového. Požadavky kladené soudy na prokázání ušlého zisku proto musí být přiměřené konkrétní činnosti konkrétního poškozeného a zohledňovat to, že podstatnou je především ta skutečnost, že v důsledku nezákonného rozhodnutí poškozený nemohl vykonávat svou podnikatelskou činnost.
20. Výše příjmu žalobce získaného od České spořitelny, a. s., závisela na množství a předmětu jí objednaných a žalobcem provedených odhadů, přičemž nelze dopředu předpokládat, kolik zakázek v jaké hodnotě by v předmětných letech mohl žalobce pro Českou spořitelnu, a. s., realizovat, kdyby nebyl trestně stíhán. Za této situace soud prvního stupně nepochybil, když vyšel z odměny získané žalobcem od České spořitelny v roce 2010, který byl nejbližší roku, v němž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, a tedy nejaktuálněji odráží vztah mezi těmito obchodními partnery. Požadavek žalobce na zprůměrování veškerých odměn za zakázky realizované pro Českou spořitelnu, a. s., tj. za roky 2007 až 2010, nemá dle názoru odvolacího soudu žádné opodstatnění, neboť ani průměrný výdělek ve smyslu § 28 zák. č. 82/1998 Sb. není zjišťován za období více let. Z porovnání množství realizovaných zakázek v jednotlivých letech, které se liší v jednotkách zakázek, pak nelze dovodit, že by žalobci již byly v roce 2010 poskytovány zakázky od České spořitelny, a. s. v omezeném objemu, případně že by v důsledku realizace úkonů v rámci přípravného řízení vedeného od roku 2008 tyto zakázky klesaly. Za nedůvodnou považuje odvolací soud i námitku žalované, že znalecké deníky doložené žalobcem jsou nevěrohodné a nejsou v nich konkretizovány jednotlivé zakázky. Zde se odvolací soud ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že již uvedení čísla znaleckého posudku umožňuje dostatečnou individualizaci tohoto posudku, přičemž žalovaná nijak netvrdila ani neprokazovala, že by některý z žalobcem evidovaných posudků v roce 2010 nebyl realizován.
21. Vzhledem k uvedenému tedy odvolací soud shledal rozsudek soudu prvního stupně v celém napadeném rozsahu ve věci samé věcně správným, proto jej postupem podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
22. Co se týká rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení, pak soud prvního stupně nesprávně zahrnul mezi náklady, za něž přiznal žalobci náhradu, i předžalobní výzvu, ač tuto nelze považovat v souladu s konstantní judikaturou i právní teorií za účelně vynaložený úkon právní služby. Předběžné projednání nároku nelze považovat za jakousi obdobu kontradiktorního

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

soudního řízení ani za správní řízení, které si může vyžádat potřebu právního zastoupení, ale za postup usilující o mimosoudní vyřešení věci (srov. náleze ze dne 13. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 20/13, usnesení ze dne 10. 8. 2009, sp. zn. III. ÚS 1619/09, ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. III. ÚS 903/13, nebo ze dne 15. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 701/10 a dále srov. Vojtek, P. odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář, 3. vydání. Praha: C. H. Beck 2005, str. 186), jehož náklady účastníci zásadně nesou sami. Samo vyloučení nároku na náhradu nákladů právního zastoupení při předběžném projednání nároku má pak dle Ústavního soudu zabránit účelovému navyšování nároku poškozeného. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně žalobci odměnu za tento úkon přiznal, odvolací soud změnil nákladový výrok postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že odměnu o tento úkon snížil. Správně tedy představovaly náklady žalobce v řízení před soudem prvního stupně 4 000 Kč za soudní poplatek, odměnu advokáta za 6 úkonů po 9 740 Kč, náhradu hotových výdajů za 6 úkonů po 300 Kč podle § 7, § 9 odst. 4, § 11 a § 13 a. t., cestovné ve výši 949 Kč a 1 004 Kč a DPH ve výši 13 060,53 Kč, tedy celkem částku 79 253,53 Kč, z níž 30 % představuje částku 23 776 Kč.

23. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy ani jeden z odvolatelů nebyl se svým odvoláním do věci samé úspěšný, proto odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Poučení

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 4. srpna 2022

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu